

HAFNIA BRYGGERIERNE brygger udelukkende skattefrit Øl

Hafnia ægte Export-Dobbeltøl Lagerøl & Pilsner,
Porter, Maltølpræparater

} giver Sundhed
og Velvære.

Mary Steen,

kgl. Hoffotograf.

22

Amagertorv Nr. 4, 3.

Lærdoms Stier, som selv om de er mere trange end de himmelblaa og rosenrøde Alfærveje, ogsaa ejer den Egenskab, at de Spor, deres taalmodige Vanden og Søgen efterlader sig, ikke vidstes ud af den første den bedste, der trænger til at sige Verden, hvorledes man forlover sig eller bærer i . . . købing. —

Hortense Panum har paa ca. 80 Sider givet en Skildring af Haydn, Mozart, Kuhlau og Weyse, som fra først til sidst er præget af den livlige og erfarne Pædagog, der ikke nøjes med en tør Opramsning af tørre Fakta, men som forstaar at kaste Lyset over det, der fanger Barnets Interesse og faar det til at huske. — Bogen vil glæde ethvert musikinteresseret Barn.

Anna Erslev har udgivet sin 2den Del af »Tonekunstens Mestere«. — Vi kender ikke 1. Del, men selv kun efter et flygtigt Gennemsyn af denne Del vil Læseren skønne, at der her med Omhu og Kærlighed er nedlagt et omfattende Arbejde, som sikkert vil finde sin Paaskønnelse. — Bogen indeholder smukt illustrerede Skildringer af vore danske Komponister fra ældste Tider indtil Nutiden; dertil er knyttet et Afsnit om Udøverne af den danske Tonekunst, et helt lille Stykke Teaterhistorie altsaa. — Blandt Nutidens Komponister hefter vi os ved følgende Kvindenavne: Thekla Griebel Wandall og Hilda Sehested, begge velkendt indenfor D. K. ved deres Musik til Kantaterne ved hhv. det nordiske Kvindesagsmøde i 1914 og Fællesmødet i Aarhus 1916. — Bag i denne smukke og lærerige Bog, der vil blive efterfulgt af en 3. Del, der omfatter svensk, finsk og norsk Tonekunst, findes et interessant Tillæg med Prøver af nulevende danske Komponisters Nodeskrift og Haandskrift. —

Begge Bøger bør med i Overvejelserne, naar Julegaver af blivende Værd skal vælges.

Mathilda Malling: *Madeleines Hjem*. 301 Sider. G. B. N. F. København og Kristiania.

Mathilda Malling's sidste Bog er et videre Led i Munkeboda-Rækken og en direkte Fortsættelse af Madeleine Stjerne, som udkom ifjor, og gjorde saa megen og velfortjent Lykke. Alle Forfatterens fortræffelige Fortælleregenskaber genfindes i denne Bog, og da navnlig det levende, virkelighedstro Replikskifte, som er hendes Virtuositet. Med Hensyn til Karaktertegningen bør af nye Skikkelser i Familiegalleriet særlig fremhæves Madeleines Stifdatter, den forkælede, selvtilfredse men følelsesgolde Alice, Maans Clarfelts Hustru. Ikke desto mindre ejer Bogen ikke den vidunderlige Charme, som betog Læserne saa stærkt ved den foregaaende Bog, hvad enten Skylden maa søges i, at Emnet: den vaagnende Kærlighedsforstaaelse mellem den gifte Kvinde og den unge ugifte Amerikaner virker mere fængslende end Skildringen af samme Kvindes Forhold til den meget ældre og stive Ægtefælle, som hun ikke elsker, eller fordi Mathilda Malling engang har et særlig lykkeligt Greb paa at skildre Franskmand og franske Forhold.

Store Partier af »Madeleines Hjem« forekommer en ogsaa langttrukne og stillestaaende. De Kærlighedshistorier, som udspilles mellem forskellige Medlemmer af den Munkebodaske Familie, som er forsamlede i Anledning af en Barnedaab hos Robert Seiszing paa Arildstorp, interesserer ikke tilstrækkelig, man savner Forudsætninger for fuld Forstaaelse, og dertil kommer, at Madeleine Stjerne paa Forhaand har et saa stærkt Tag endnu i Læseren, at man kun ønsker at faa noget at vide om hendes Sjælstilstand efter Hjemkomsten fra Besøget i Paris i Sommeren 1870. Derfor vokser Interessen ogsaa i sidste Halvdel af Bogen, efterhaanden som Forholdet mellem Robert Seiszing og hans Hustru træder i Forgrunden og udvikler sig til en Krise, dengang Madeleines franske Onkel, Maleren De la Barre meddeler hende, at hendes Ven fra Pariserdagene, Hamilton Harrison, ligger dødelig syg i Hamborg, som Følge af et Saar, han fik under Paris's Belejring. Robert nødes til at lade sin Hustru

følge sit Hjertes Tilskyndelse og rejse derned med De la Barre for at se sin elskede endnu engang, men Angsten for helt at miste hende, og Smerten over at se hendes Kærlighed til en anden, fravrister ham i Afskedsøjeblikket de Ord, som røber, hvor dybt han i sit Hjerte, trods sin tilsyneladende Ro, elsker hende: »Husk paa, at jeg kan ikke undvære dig.« — Saa rejser den sørgklædte Madeleine, men det er ikke umuligt, at vi genser hende i Hamborg til næste Aar, eller om ikke der, saa i en ny Roman om en af Familierne fra Munkeboda.

e—e.

Ingeborg Marie Sick: *Fodtrin i Natten*. 236 Sider. G. B. N. F. København og Kristiania.

Ligesom i sin første betydeligere Bog: *Højfjelds-Præst* stiller Ingeborg Marie Sick i denne sidste Bog de to Forhold op mod hinanden: Gudsforholdet og Kærlighedsforholdet, og her som der viser hun os en Kvinde, for hvem Kærlighedsforholdet er det dybest liggende, men som gennem sin Kærlighed til Manden ogsaa kommer til at dele det, som har gjort ham til det, han er for hende, det som er det dybeste i ham, nemlig hans Gudsforhold. Forenede kan de da, skønt vandrende ad hver sin Vej, sidde sammen oppe paa Fjeldvidderne og stirre Fuldendelsens Solopgang imøde.

Ingeborg Marie Sicks Digtning er ligesom Selma Lagerlöfs præget af en egen erotisk Mystik, Kærlighedsforholdet og Gudsforholdet er her vævet sammen i et kosteligt Stof, som straalere i dybe, solmættede Farver, som Lyset gennem brogede Kirkeruder. Men denne Mystik gør ofte begges Skikkelser lidt virkelighedsfjerne, deres Mennesker kommer bedst til deres Ret paa Baggrund af Varmelands hemmelighedsfulde Skove eller Højfjeldets graalyse Midsommernat. Ser vi dem i Hverdagslivets Rammer taber de gerne deres Ejendommelighed, deres Tale forekommer os uvirkelig, Skildringen af dem tidt næsten banal.

I denne Henseende skiller Ingeborg Marie Sicks sidste Bog sig anerkendelsesværdigt ud fra tidligere Bøger, f. Ex. *Højfjelds-Præst*, og vi tror, at Grunden maa søges i, at hun her med lykkelig Haand har holdt den